

Zpravodaj Římskokatolické farnosti Mníšek pod Brdy

UVNITŘ NAJDETE:

- podzimní poezii Václava Renče, Maličkou pohádku Tomáše Špidlíka
- novinky z Farní knihovny, přehled akcí ve farnosti
- Zamyšlení Maxe Kašparů nad Dušičkami

Od konce

O kolikerou lítost bohatší
jsou podzimy než nevědomá jara!
Zbořený dům s visutou pavlačí,
den v cizím městě, opuštěná fara –
všechno je vždycky nějak jinačí.
To podzim ví.

O kolikerou lítost křehčí dnes
jsou jara, mám-li modrou jeseň v brýlích
přirostlých k očím! Zkamenělý les
je město v noci. Kroky opozdilých
zpozdíle, marně tepou do kláves.
Jak červotoč. Už zjara kvete vřes.
To podzim ví.

Tato chvíle

Krvavé nesmysly, před nimiž dítě pláče,
Anebo zemětřesení, náhoda, klavír zborcený
a vetešnický krám,
kde prodávají duše proti záloze.
To všechno už tu bylo.

Ale ten udivený rezekvítek,
právě tento,
chápete? kvete poprvé,
jednou,
provždycky.
A ani zemětřesení
se je neodváží zašlápnout.
Jen maličké,
jen ty maličké
nechte přijít ke mně. Cestu znají.

Podzim.... Je krásný? Smutný?

Nebo radostný? Pro toho, kdo miluje teplo, slunce, světlo může být podzim se svými mlhami a brzkým stmíváním zdrojem skleslé nálady. Pro pečlivého zahrádkáře naopak radostnou dobou sklizně a chvílí uspokojení nad výsledky mnohaměsíční námahy. A pro milovníka lyží časem očekávání prvního sněhu. Je ale ještě jiný úhel pohledu. Pro ty z nás, kdo mají dávno za sebou "setkání s Abrahámem", je podzim v přírodě také připomínkou podzimu života. Liturgie vzpomínky na všechny věrné zemřelé – "dušičky" – nám to také připomíná.

Jak se člověk vlastně na podzim života těší nebo jak ho prožívá? Jako smutné ohlédnutí za obdobím mládí, za časem velkých plánů a dostatku sil? Nebo jako dobu pokojného sbírání ovoce? Nejsou to snad dny, jejichž realitu nechceme brát na vědomí?

Památka zesnulých a naše cesty na hřbitov nám připomínají, že náš

pozemský život je opravdu konečný. A vzpomínky na ty, kteří už z tohoto života odešli, nás mohou s konečností smířovat. Teprve pohled na celek skončeného života nám ukazuje, jakou cenu život vlastně má. Ze ovoce života není zanedbatelné. A kolik toho dává dalším generacím.

Po podzimu přichází v přírodě každý rok opět zima a jaro. Po smrti se ale otevírá možnost plného života s Bohem, vyústění naší pozemské cesty. Vezměme tedy na milost podzim, pokud se nám nelíbí – ten krásně barevný se žlutými a červenými listy, zralými jablky a chutnými ořechy. A vezměme také na milost náš osobní podzim života – období životní sklizně, vděčnosti, osvobození od mnoha plánů. Je to neopakovatelný čas vyhlížení cíle naší cesty. Vnímání místa, kde nás Bůh čeká.

Aleš Opatrný (převzato z www.vira.cz)

Dušičky se slaví od desátého století

Vzpomínka na všechny věrné zemřelé, lidově zvaná Dušičky, vychází letos na sobotu 2. listopadu. Veřejné slavení této památky zavedl už v 10. století sv. Odilo, benediktinský opat.

Památka zesnulých je ve své podstatě vzpomínkou na zemřelé, kteří ještě nejsou dokonale připraveni ke vstupu do nového života s Bohem a jsou ve fázi „očišťování“. Církev – s odvoláním na některé biblické texty – nazývá tuto posmrtnou očistnou přípravu „očistcem“. Modlitba za zemřelé patří k nejstarší křesťanské tradici a je součástí i

každé mše. Východní i západní liturgie věnuje pak určitý den v roce zvláštní vzpomínce na všechny zemřelé. Po stanovení slavnosti Všech svatých na 1. listopadu se začala Vzpomínka na všechny věrné zemřelé slavit hned následující den. Její veřejné slavení zavedl sv. Odilo, benediktinský opat z francouzského Cluny po roce 998. Od 11. do 13. století se památka rozšířila do dalších zemí a od 14. století zdomácněla v Římě. V Aragonii začali kněží v ten den slavit tři mše svaté za zemřelé. Zvyk pak potvrdil papež Benedikt XIV. (1748) a rozšířil ho pro všechny kněze ve Španělsku, Portugalsku

a v Latinské Americe. Od roku 1915 bylo toto slavení rozšířeno na celou církev. Ve dnech okolo „dušičkového“ svátku lidé častěji než jindy navštěvují hřbitovy a hroby svých blízkých, zdobí je květinami, věnci a svíčkami, které jsou symbolem života, a současně se za zesnulé modlí.

V minulosti se v některých vsích na českém a moravském venkově peklo zvláštní pečivo zvané „dušičky“, jímž

se obdarovávali pocestní, žebráci u kostela a chudí lidé. V Podkrkonoší se v minulosti dokonce slavily Dušičky podobně jako dnes v USA Halloween – s průvody strašidelných masek. Vzhledem k této podobnosti se traduje, že Halloween, který je pro Američany významným celospolečenským svátkem, vznikl právě ze slavení evropských Dušiček.

Tomáš Špidlík: Maličká pohádka

Šel zahradník do zahrady a nesl tři stromky. Vykopal díry, stromky zasadil a řekl jim:

"Jste u cesty, po které se procházívá král. Hledte, ať se dobře vyvedete!"

"Král," řekl si první stromek, "toho jistě potěší květy."

A hned v prvním máji se obalil květem. Král si toho všiml a rád u rozkvetlého stromu sedával. Máj však přešel a květy opadaly. Stromek se tuze vyčerpal tou námahou a chřádl.

Druhý stromek byl prozíravější. přinesl květy až druhý rok. Bylo jich daleko méně. Zato však na podzim přinesl dvacet červených jablíček. Byla tak pěkná, že král neodolal a donesl si je sám na zlaté míse na zámek. Všichni se divili:

Tak mladý stromek a už nese plody!" Vyčerpal to

však i jeho a začínal chřadnout.

Třetí stromek rostl bez povšimnutí.

Už třetí rok tu stál, nekvetl, plody neneosil.

Ale pracoval tiše a neúnavně pod zemí. - Všechnu svou námahu věnoval kořenům. Ty pronikaly hloub a hloub, až narazily na pramének vody. Tu se stromek usmál. Příštím rokem se celý obalil květem a na podzim mu museli podpírat větve, aby si je nepolámал pod tíží ovoce. A tak tomu bylo rok co rok. Král si ten strom zamiloval. Chodíval k němu, ukazoval ho hostům a říkával:

"Ten má dobrý kořen!

Kdyby tak i lidé uměli pracovat v tichu, v základech, v pokoře, narazili by na pramen Boží pomoci. Svět by pak byl krásný a všeho by bylo hojně."

Pravidelné bohoslužby ve farnosti

Pondělí	10.00 hod.	Kytín - domov seniorů, (1x za měsíc, třetí pondělí v měsíci)
	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Úterý	10.00 hod.	Mníšek p. Brdy - domov seniorů, (1x za měsíc, první úterý v měsíci)
	10.00 hod.	Trnová - domov seniorů, (1x za měsíc, druhé úterý v měsíci)
	15.00 hod.	Pleš - sanatorium, (1x za měsíc, druhé úterý v měsíci)
Středa		modlitba růžence podle domluvy
Čtvrtek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Pátek	18.00 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
Sobota	14.30 hod.	Čisovice - kaple Panny Marie, (1x za měsíc, první sobota v měsíci)
	14.30 hod.	Trnová - kostel Sv. Ducha, (1x za měsíc, poslední sobota v měsíci)
	14.00 hod.	Skalka - pobožnost křížové cesty, (1x za měsíc, druhá sobota v měsíci)
Neděle	8.30 hod.	Mníšek p. Brdy - kostel sv. Václava
	10.30 hod.	Líšnice - kostel Všech svatých
	14.30 hod.	Kytín - kostel Nanebevzetí Panny Marie

Sedm vztahů smrti

podle Maxe Kašparu

(převzato z archívu Katolického týdeníku, www.katyd.cz)

Nic v našem vesmíru není izolované, všechno existuje ve vztazích. I obraz našeho života se skládá z mozaiky vztahů a jedním z jeho dílů je smrt. Také ona má své vztahy - k naší víře, svobodě, lásce, jistotě, životu, naději a pravdě. Celou dobu své pozemské existence tyto krásné hodnoty hledáme a na samém konci hledání nás samotné nalezne ona - smrt.

Smrt má vztah k životní jistotě. Platí totiž, že v přítomnosti je jistá jen naše minulost a v budoucnosti je jistá jen naše smrt. Tato věta vyjadřuje starou zkušenost, která provází lidstvo jako celek, i každého z nás jednotlivě, od kolébky až k hrobu.

Jistotu smrti nám připomíná i tento dušičkový čas. Odumřelo listí na stromech, odešla síla letního slunce, přichází doba depresí, ztrácí se pomalu zpěv ptáků ve větvích a den za dnem se blíží i konec církevního a následně i občanského roku. Všechno nám opět po roce připomíná onu starou zkušenost se smrtí, na kterou jsme zapomněli jako na smrt.

V těchto souvislostech je na místě otázka, zda i samotná smrt má nějaký smysl pro život, který jí předcházel, a jaký k němu má vztah.

Budeme-li uvažovat jen z hlediska užitku, můžeme bez otálení odpovědět, že žádný. Smrt je přece branou k nicotě a nicota je nic. Nic nestojí za nic a v ničem nelze hledat víc než nic, a proto i ono nic po smrti je bezcenné a pro život neužitečné.

Budeme-li na druhé straně přistupovat ke smrti jako k tvůrčímu motivu našeho života, zjistíme, že právě způsobem, jakým hledíme smrti do tváře (jak ji

chápeme, nebo naopak potlačujeme), si tvoříme obraz svého života i celou životní kulturu. Vliv na náš život má nejen jistota vlastní smrti, ale i smrt našich blízkých. Jejich odchodem se mění obsah našeho světa. Ať už z naší blízkosti zmizí strom nebo odejde živá bytost, pokaždé je to ztráta.

Všichni jednou musíme umřít, a čím dříve se vyrovnáme s realitou vlastní smrti, tím dříve budeme moci začít opravdovější a plnější život. Důkazem toho jsou vážně nemocní lidé, kteří v sobě dokázali překonat strach z umírání, obsahu smrti a uvědomili si nevýratnost ohraničení své pozemské existence, přijali svoji konečnost a byli schopni probudit v sobě veškerou vnitřní sílu a napřít svůj skrytý potenciál k vítěznému boji se zákeřnou nemocí.

SMRT JE SOUČÁSTÍ ŽIVOTA

V této souvislosti se rodí třetí otázka, zda smrt jakožto nevyhnutelná danost ještě patří k životu, nebo už je v jistém smyslu záležitostí prostoru „za životem“; zda patří její střešina do životní mozaiky, nebo naopak leží vedle celého obrazu a náleží beze zbytku do sféry zákulisí hřbitova. Tato na první pohled malicherná otázka má zásadní význam pro náš postoj k významu pozemské existence. Patří-li smrt pouze na naše hřbitovy, můžeme si pilátovsky umýt ruce a parafrázovat jeho větu, že na našich životech vinu nenalzáme. Nepatří-li smrt k naší pozemské existenci, máme právo říci, že po smrti skutečně nic není, a že tedy řada věcí v předcházejícím pozemském putování je zbytečná. Není-li po smrti skutečně nic, před kým neseme odpovědnost za formu vlastního bytí? Před národem, který vymírá? Před dobou, která se mění?

Před námi samotnými, které pohlí krematorium? Před dějinami, které se falšují? Před dobrým pocitem, který je jenom krátkodobou emocí? Před Bohem, který byl plně diskvalifikován? Nebo neseme odpovědnost jen tak proto, aby se o nás nefleklo nic špatného mezi pozůstalými při jejich cestě z pohřbu?

Postoj k smrti zásadně formuje náš postoj k životu. Existuje i čtvrtý vztah smrti, vztah k lidské přirozenosti. Rekneme-li, že smrtelnost patří k přirozenosti člověka, pak to ovšem neznamená, že člověk existenciálně zakouší smrt jako něco úplně přirozeného. Každý z nás určitě poznal jistou bázeň a vnitřní napětí při prvním vstupu do neznámých a tajuplných prostor nebo nejistých a tajuplných situací - i přesto, že pobyt v nich byl jen krátkodobý a mohl se z nich kdykoliv vrátit. Oč větší je potom bázeň a nejistota umírajících, jejichž vstupenka dostává platnost „bez návratu“. I opravdově věřící křesťan cítí blízcí se smrt stejně jako nevěřící člověk - s určitým vnitřním rozrušením. Navíc může být zvnějšku znepokojen svým odcizeným okolím.

SMRTI BYCHOM SE BÁT NEMUSELI, KDYBY...

Mnozí křesťané měli - a v důsledku pokřivené a zastrášující náboženské výuky ještě dodnes mají - ze smrti chorobný strach. Buď jim bylo málo řečeno o smrti vykoupené Ježíšem, nebo pod tlakem konzumní společnosti, která pravdu o Ježíšově díle nezná nebo záměrně popírá, ztratili smysluplnou naději. Fakt, že pro věřícího není smrt poslední životní katastrofou, ho nijak nezbavuje odpovědnosti za péči o svůj život. Obojí - jak víra v Ježíše, který přemohl smrt, tak láska k životu jako daru (i úkolu) od Otce - se brání předčasně smrti. Je dobré toužit po životě tak dlouhém, aby mohl v lásce k Bohu i bližnímu dosáhnout své plnosti, a je proto přirozené, odporujeme-li smrti,

kteřá se hlásí dříve, než jsme naplnili svůj čas.

Umírání má i další, pátý vztah. K obsahu lidské svobody. Dietrich Bonhoeffer, který položil za věc svobody svůj život, napsal tvář v tvář blízcí se popravě: „Osvobození z utrpení spočívá v tom, že člověk smí svou věc zcela pustit ze svých rukou a vložit ji do rukou Božích. V tomto smyslu je smrt korunou lidské svobody. Na cestě ke svobodě je smrt největším svátkem.“

Neznamená to, že v okamžiku smrti má člověk největší míru svobody. Jde o to, že člověk v pravý čas, když sám byl ještě dostatečně svobodný, přijal život se vším krásným i těžkým pod zorným úhlem smrti, přijal jej v důvěře, že smrt je branou k poslední a věčné svobodě.

Pregnantně to vyjadřuje Karl Rahner, když říká, že neumíráme až na konci, ale během celého života. Naše umírání má vztah i k lásce. Je totiž našim vznešeným posláním, abychom si mezi sebou navzájem pomáhali objevovat nejen smysl života, ale i smysl smrti - v lásce, která je oním pavlovským svorníkem dokonalosti.

Posledním, sedmým vztahem smrti, je vztah k hledání pravdy. Vždyť v našem vztahu ke smrti se nakonec rozhoduje i o našem vztahu k pravdě. Nejen k pravdě o životě. Své existenciální „ano“ říkáme pravdě teprve tenkrát, když se otevřeme pravdě o tom, že jdeme vstříc smrti, a když si způsobem svého života volíme i podobu smyslu svého životního konce...

Moderní člověk se sice vyhýbá otázce „co je po smrti“, ale neubrání se samotnému pomyslení na to, že smrt existuje. Filozof Martin Heidegger říkal, že vyhýbat se jistotě smrti znamená nejen nebýt práv smyslu smrti samotné, ale nebýt práv ani posledního smyslu života.

Tipy na dobrou knížku z farní knihovny

Pochybnosti Otce Browna, G. H. Chesterton

Soubor detektivních povídek, spojených postavou detektiva amatéra (Divné kroky, Létající hvězdy, aj.). Autor neučinil ve svých příbězích napínavý děj či odhalený zločin cílem vyprávění, ale spíše klíčem k tajemství lidského srdce.

Bůh mezi hrnci, Marie Svatošová

„Co se změnilo tak zásadního od doby Mojžíšovy, že si já, duchodkyně bez teologického vzdělání, mohu s Bohem povídat doma v kuchyni, v pantoflích, s tváří nezahalenou, a ještě u toho škrabat brambory?“. Čtyřicet krátkých úvah nad Písmem je čtyřicet velmi osobních rozhovorů autorky s Bohem, která nás učí žít z víry v naši všednodennosti - doslova i „mezi hrnci“, jak to vyjádřila kdysi Terezie z Avily.

Jako bychom dnes zemřít měli, Miloš Doležal

Drama života, kněžství a mučednické smrti číhošťského faráře P. Josefa Toufara.

Modlitba argentinských nocí, Marek Orko Vacha

Nebudu nikdy dobrým teologem, pokud budu jen studovat názory jiných, psát vybroušené rešerše a nikdy nepocítím žížeň živé bytosti po Bohu. Pokud budu svět zkoumat jen z vnějšku, jako nezávislý a nezaujatý novinář, nikdy jej nepostihnu. Životem procházíme dnes tak, jako se v sobotu procházíme po zoologické zahradě.

V ringu s Bohem, Tim Guénard

Slavný francouzský boxer Tim Guénard (*1958) vypráví o své dramatické cestě

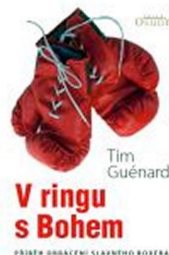
za láskou a odpuštěním. Když mu byly tři roky, opustila ho matka. Otec začal pít a chlapce týral. Pětiletého ho odvezli do nemocnice a po nějakém čase umístili do pěstounské péče jedné venkovské rodiny.

Kvůli nespravedlivému obvinění byl v dospívání umístěn do polepšovny, kde zažil další šikanu. Velmi strádal nedostatkem lásky, což v něm vyvolalo nenávist k celému světu. Po čase z ústavu utekl a rok živořil jako dítě ulice v Paříži, kde zapadl mezi dětské prostitutky. Poté ho policie našla a vrátila do ústavu pro mladistvé delikventy.

Až v patnácti letech mu jedna soudkyně dala důvěru a umožnila jeho propuštění na svobodu.

Vyučil se sochařem, zároveň začal intenzivně trénovat box, až se vypracoval k titulu mistra Francie. Další přelom v jeho životě znamenalo setkání s komunitou Archa, založenou Jeanem Vanierem, v níž prožil své obrácení. Postupně objevoval Krista, skutečnou Lásku, jež ho proměňovala a dala mu sílu vzdát se zakořeněné nenávisti.

Dnes žije Tim Guénard s manželkou a dětmi na farmě poblíž Lurd. Kromě práce v hospodářství rád přijímá mladé lidi, kteří jsou v nesnázích nebo hledají své povolání. Často jezdí přednášet a vyprávět o svém životě. Je autorem několika úspěšných knih.

FARNÍ POZVÁNKY

- druhé soboty v měsíci konáme **pobožnost křížové cesty** na Skalce od 14 hod. Další bude 9. 11.

- **farní knihovna** otevírá vždy 1. neděli v měsíci po mši sv. v Mníšku, výjimečně po domluvě s Petrou Dlabalovou.

- **Předčítání Bible** na zámku v Mníšku se koná od 15 hod. 23. 11.

- v neděli 27. 10. od 18 hod. proběhne v pražské katedrále **ekumenická modlitba za vlast**. Následuje koncert.

- Sestry bosé karmelitky nás srdečně zvou na **vzpomínkové setkání s bl. Janem Pavlem II.** - od neděle 27. 10. do úterý 29. 10. v klášterním kostele sv. Benedikta na Hradčanech.

- Mateřské centrum Oáza zve na **Miniškoličku „dýňování“** ve čtvrtek 31. 10. od 10 hod. Další miniškolička „zoubková“ bude 7. 11.

- v pátek 1. 11. o slavnosti Všech svatých, bude **mše svatá v Líšnici** od 18 hod.

- v sobotu 2. 11. o památce zesnulých, budou **pobožnosti na hřbitovech** takto: 12,30 hod. Černolice, 13,00 hod. Jíloviště, 13,45 hod. Trnová, 14,30 hod. Klíneček, 15,15 hod. Líšnice, 16,00 hod. Kytín, 17,00 hod. Mníšek. Mše sv. v kostele v Mníšku od 18 hod.

- v pondělí 4. 11. bude od 14 hod. sloužena vzpomínková mše za rod Brandisů u rodinné hrobky v Řitce. Ze dvora zámku vyjdeme ve 13,30 hod.

- v neděli 10. 11. bude v Líšnici od 10,30 hod. **mše sv. "Hubertská"**.

- v neděli 10. 11. se sejde Pastorační rada farnosti od 19 hod. na faře v Mníšku.

- **Arcidiecézní ministrantské setkání** bude v sobotu 16. 11. v Arcibiskupském paláci v Praze od 9,30 hod.

- v neděli 17. 11. od 18 hod. bude slavena ekumenická modlitba za oběti totalitních režimů v pražské katedrále

- od 15. do 17. 11. se v kostele N. Srdce Páně na Vinohradech uskuteční víkendové setkání nazvané **Dny důvěry**. Připravují bratři z komunity Taizé s mladými lidmi pražských farností.

- Bohoslovci českých diecézí zvou na **setkání mladých mužů**, které proběhne 22.-24. listopadu v arcibiskupském semináři v Praze. Přihlášky posílejte do 18. 11. na tammim@signal.cz

- dne 23. 11. proběhne **křesťanský hudební festival VOX** v Pastoračním středisku v Praze 6 (14,30 – 22,00 hod.).

- v neděli 24. 11. bude v Kytíně od 14,30 hod. mše sv. „dětská“.

- ve čtvrtek 28. 11. provede generální vikář arcidiecéze mons. Michael Slavík **vizitaci naší farnosti**.

- **Arcidiecézní ples mládeže** se koná v pátek 29. 11. od 19,00 v Kulturním centru Novodvorská, Praha 4.

- **Adventní duchovní obnova** pro manželské páry proběhne v sobotu 7. 12. od 9 do 15 hod. v Komunitním centru Matky Terezy v Praze-Hájích.

PRAHA-PRAŽSKÝ HRAD. Do 28. 11. je zde k vidění v Mladotově domě výstava Diktatura versus naděje - Pronásledování římskokatolické církve v Československu v letech 1948 až 1989. Základním záměrem výstavy je zmapování šíře perzekuce církve totalitním režimem v Československu a přiblížení mocenských nástrojů i metod, jež režim používal k likvidaci církevního a duchovního života společnosti. Výstava ukazuje také způsoby, jak církev těmto tlakům čelila.